

Sygn. akt I CNP 105/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi A. B. i W. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w O. z dnia 12 września 2006r. wydanego w sprawie

z powództwa A. B. i W. B.

przeciwko Z. K., L. K., R. K.

o wydanie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 września 2007 r. Sąd Okręgowy w O. odrzucił apelację powodów – A. B. i W. B. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 kwietnia 2006 r. W uzasadnieniu Sąd II instancji wskazał, że zarządzeniem przewodniczącego doręczonym pełnomocnikowi w dniu 28 czerwca 2006 r. powodowie zostali zobowiązani do uzupełnienia braków formalnych apelacji przez m.in. uiszczenie opłaty stosunkowej w kwocie 1000 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji. W określonym terminie, który upłynął w dniu 5 lipca 2006 r. została uiszczona opłata w kwocie 100 zł, a zatem apelacja jako nienależycie opłacona powinna zostać odrzucona przez Sąd I instancji. Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 373 k.p.c. Sąd II instancji apelację tą odrzucił.

Na to postanowienie pełnomocnik powodów wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, pełnomocnik wskazał, że prawomocnym postanowieniem z dnia 12 września 2006 r., pozostającym w sprzeczności z art. 373 k.p.c. powodom wyrządzono szkodę, gdyż na skutek pozbawienia ich prawa wniesienia apelacji od wyroku Sądu I instancji, oddalającego wniesione przez nich powództwo o wydanie nieruchomości o wartości 20000 zł, strona utraciła możliwość pobierania pożytków z nieruchomości, sprzedaży tejże nieruchomości, etc.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Postanowienie o odrzuceniu apelacji jest niewątpliwie postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Jednakże rzecz w tym, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy „przez wydanie” (verba legis) zaskarżonego orzeczenia została stronie wyrządzona szkoda. Właśnie z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Niedopełnienie tego obowiązku lub niewystąpienie szkody prowadzi do odrzucenia

skargi *a limine* – w pierwszym wypadku z powodu braku istotnego skargi, w drugim zaś z powodu jej niedopuszczalności (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Użyte w art. 424¹ § 1 sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą musi zachodzić związek przyczynowy, przy czym chodzi tu o normalny, adekwatny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. Brak takiego związku przyczynowego wyklucza stwierdzenie, że szkoda została stronie wyrządzona przez wydanie orzeczenia, a to czyni skargę niedopuszczalną. Należy wobec tego przyjąć, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego apelację jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy szkoda została wywołana przez wydanie tego postanowienia, a nie przez wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, podważanego odrzuconą apelacją. Ewentualna szkoda wyrządzona wydaniem orzeczenia co do istoty sprawy leży poza normalnym związkiem przyczynowym z postanowieniem o odrzuceniu apelacji, nawet gdyby i ono było niezgodne z prawem (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07, niepubl.).

Mając na względzie powyższe, skargę powodów należało uznać za niedopuszczalną z powodu niewystąpienia szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nie stanowi jej bowiem oddalenie powództwa wyrokiem Sądu pierwszej instancji.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

/tp/